

Průzkum prostoru aneb Cesty tam a zase zpátky

Petra měla (a má) bráchu Filipa, kterej se na mě vždycky tvářil, jako by právě před sebou viděl něco neskutečně odporného. Tenhle Filip, stejně starej jako já, jednou přišel s P# na Kampu, kde jsme s Pavlem hráli. Petra si to doma vymohla, a protože jí nechtěli pustit samotnou, ukecala bráchu, aby šel s ní. Seděl kus od nás, ostentativně se nudil a něco četl. Byli jsme pro něj nějaká podivná spodina, něco jako bezdomovci, tak seděl kus od nás, aby ho s námi nikdo nemohl spojovat. Pak zas brzo odjel studovat do tý svý Francie.

Ale P# tady zůstala. Byl jsem druhák a měl jsem spousty času. A P# taky, protože její rodiče odjeli na 5 let do Paříže, táta tam byl rezidentem nebo možná prezidentem nějaký naší banky a máma ... to už nevím. Každopádně se normálně s nákladákem plným věci odstěhovali a nechali P# samotnou ve velkým bytě v Holešovicích, v tý hrozný špinavý čtvrti. Ale byt byl super, ten už jsem znal. P# z toho odjezdu rodičů byla dost skleslá, přece jen jí bylo nějakých 17 a to ještě měla na krku dědu s babičkou, který sice bydleli asi jen o 5 ulic dál, ale byli hodně starý a potřebovali občas (někdy i často) nějaký dohled. Petřin brácha studoval ve Francii, takže byla na to všechno vlastně sama.

Chodil jsem k P# rád, povídali jsme si, nahrával jsem si u nich desky, pili jsme víno... prostě pohoda. No a pak se stalo, co se stát muselo. O tý puse tenkrát jsme sice nikdy nemluvili, ale věděli jsme o ní oba. Dali jsme si další a další... A nezůstalo jen u nich. Jenže jsme spolu nechodili. Občas – i když čím dál častěji – jsem přišel na návštěvu, občas jsme šli do hospody, ale po ulici jsme se nevodili za ruku, to ne. Zatím. Já měl totiž pocit, že ona to sice chce, ale chtěla by, abych byl někdo jinej. A navíc – její rodiče mě fakt neměli rádi, hlavně máma – takže jí asi pořád říkali, ať se se mnou netahá, že za nic nestojím. Jenže byli daleko, takže mi mohli vlézt na hrb.

Jednou, když ještě byli rodiče doma a ne ve Francii, jsem za P# přišel. Byla to vlastně moje úplně první návštěva tam. Pozdravil jsem rodiče, chvíli jsme kecali s P# v pokoji a pak přišla její matka, zalila kytky a tak nějak mimochodem řekla, že je půl devátý a že by se P# měla učit. Pak zas odešla a mně neřekla ani jedno jediný blbý slovo. Proč taky, byl jsem prostě nějaký divnej vlasatej otrapa... Ale vyhodit mě mohla normálně, mně nevadilo, že mám odejít, spíš to, jak to dala najevo. Bylo to hrozně ponižující, aspoň tak jsem to tehdy vnímal. Pak jsem si už pořád myslel, že mě nesnáší, ale časem to asi přestala bejt pravda. Jenže když si někdo vytvoří nějakou teorii, těžko se jí zbaví. Neměl jsem chuť to nějak blíž zkoumat. A taky se říká, teda psychologové to říkají, že první dojem z někoho je ten určující. Asi jsem na ní udělal špatnej dojem... Když jsem to říkal P#, nějak to nemohla pochopit, ale já ten okamžik měl pořád v hlavě.

Ale rodiče zmizeli do Paříže. Jednou jsem přišel k P#, pustila mě dovnitř, seděla na křesle uprostřed velkého obývacího pokoje a všude kolem byl neuvěřitelný bordel, krabice, knížky, desky, věci. Pomalu nebylo kam šlápnout. Měl pro to přijet nákladník a odvézt to do Francie, zbývalo to „jen“ zabalit. Vypadlo to hrozně smutně a P# taky smutná byla, moc nemluvila a když jsem si nahrával desku a snažil se s ní mluvit, viděl jsem, že si něco píše. Chtěl jsem, aby mi to dala přečíst. Bylo tam: *„Ted' si tu nahráváš cizí desky. Až jednou budeš slavný, lidi budou poslouchat tvé písničky a třeba odejdeš a na mě zapomenou. Nemusíš odcházet.“* Byla to síla a já nevěděl, co mám dělat. No a tak jsem odešel, abych si to rozmyslel. Stála tam u dveří a měla takový velký smutný výraz. Byl jsem trdlo, ani pusy jsem jí nedal. Nebylo co rozmýšlet, bylo to jasné.

A pak jsem tam přespal poprvé, podruhé... P# chodila na gympl jako předtím já. Pavel se opět nedostal na vysokou, tu školu managementu už skončil a začal učit angličtinu a hudebku na základce v Jinonicích. Nevím, jak to mohl učit, když na to neměl vzdělání a když ani anglicky zrovna nevěděl. Už jsem ze školy věděl, že učit není žádná sranda, ale on to líčil, jako by to nic nebylo. Nějak se mi to nezdálo. Nemohl jsem mu na to ale nic říkat, protože on už učil, kdežto já jsem se na to zatím jen připravoval. Hrozně mi vadilo, že někdy chodil na gympl a vykecával tam Petře díru do hlavy, to on uměl. Míval ve středu dopoledne volno. Od Radčina nevlastního otce si koupil škodovku 105 GL v naprosto katastrofálním stavu a dal za ní 20 tisíc, i když hodnotu měla maximálně poloviční. Když jsem mu to řekl, urazil se a začal si myslet, že mu to auto závidím. Ale proč bych to dělal...? Měl jsem možnost jezdit lepším a navíc mi jeho auto – ať už by bylo jakýkoli – bylo dost volný.

Hráli jsme s Pavlem, kde se dalo a odkud nás nevyhodili. Jen v hospodě jsme nehrávali, ani nevím proč. Ale my jsme vlastně spolu už nikam nechodili, sešli jsme se jen na hraní nebo na zkoušku a zas nazdar. Třeba na pivo jsme spolu byli sotva desetkrát. Začala to bejt trošku nuda a navíc Radka dávala pořád najevo, že se jí hraní nelíbí a hlavně že se jí nelíbím já. Přesto byla schopná úplně vážně říct: „Víš, já si myslím, že mě chceš Pavlovi přebírat...“ Tak takový sebevědomí, to bych chtěl...

Zato Martin se rychle učil a za chvíli se s ním dalo hrát úplně skvěle, tak jsem se toho, že Pavel jednou přestane hrát, bál trochu míň. S Martinem jsme hráli hlavně nedvědovky a taky různé Nezmary a Žalmana... Zatím. Chtěl jsem s ním hrát něco, co nehraju ani sám, ani s Pavlem. Po dlouhé době, kdy Pavel hrál na dvanáctistrunku, bylo střídání šestky a dvanáctky u Martina bezvadný oživení. A aby těch čísel nebylo málo, tak jsme taky chodili na pivo – na desítku a dvanáctku... Byli jsme možná víc kamarádi, protože jsme spolu nemluvili zdaleka jen o muzice. To s Pavlem už dávno ne. A tak jsme s Martinem nazkoušeli písničku, kterou jsme pak hráli dlouho a dlouho, a nejen proto, že byla první... A umím ji pořád. Udělal jsem tehdy takový aranžmá pro dvě šestistrunné kytary a znělo to fakt dobře. Pořád to zní.

Toulání

Chodím Prahou jako bych se ztratil
Linka odnikud nikam a zase zpět
Všechny dluhy sám sobě jsem vrátil
do pokladny kabaretu Svět

Toulání
bílých ztracených lodí
mořem ulic znám
Toulání
Vstříc jít dalším náhodám

Labutím bílým z mostu chleba házím
Nic teď nemusím a všechno smím
Dlouhou cestou až od minulých prázdnin
přišlo léto a já zpívám s ním...

Toulání...
Někde potkat tě
krásně hloupou náhodou
Toulání
křížem krážem nad vodou

A tak jsme spolu začali nakonec nějak hrát častěji než s Pavlem. Vzniklo to tak nějak pozvolna a taky trochu náhodou. Náš gympl měl slavit 10 let výročí založení, a tak se celá škola chtěla vytáhnout. Pronajali celej letohrádek Hvězda, kterej byl čerstvě po adaptaci. Nahoře pod střechou je velikej sál, úžasnej, obložený dřevem a vypadá jako nějaká velká koliba. Vedení školy pozvalo snad všechny bejvalý i současný žáky, který by mohli něco předvést a nebyla by to ostuda. Pozvali i mě s Pavlem, ale protože to bylo všechno takový divoký a Martin ještě na gympl chodil, vymyslel jsem, že budeme hrát ve třech. Bylo to jediný vystoupení, kdy jsme jako Orion hráli ve třech... Kromě nás tam hráli ještě bratři Kafkové, to bylo legendární kytarový duo dvojčat, který i teď, kdy je jim asi 40, chodí stejně oblečený... A taky tam byl pianista Karel Koula, kterej si říkal Kac, a s ním ještě zrzavá a krásná holka, která krásně zpívala texty Kainara a Žáčka. Hudbu napsal Kac. Tehdy mi taky řekl, proč si dal takový jméno – podle režiséra Martina Friče, ten si totiž říkal Mac. To já mohl být maximálně tak Mic... a to znělo blbě. Pseudonym jsem si nedal.

Ve Hvězdě nebyla aparatura, a tak zvuk nebyl nijak slavný, nebylo moc dobře slyšet. Vedení školy, nezkušené v organizování koncertů a setkání, udělalo chybu. Napřed byl koncert a pak měl následovat volný program, kdy by se setkali lidé s lidmi... Samozřejmě to mělo být obráceně, protože koncert byl dost narušen tím, jak si lidé povídali. Michal a všichni účinkující se to snažili pochopit, ale stejně je to mrzelo a švalo. Jako by tady byli do počtu, jako živý gramofon, jak barová kapela... Přesto všichni zahráli dobře a někteří výborně. Pak se šlo do hospody. Kam jinam? Kam měly všechny ty velké děti najednou jít?

V hospodě byli všichni – Pavel s Radkou, Martin a jeho holka Magda, P#2 s Blankou, a kromě nich – vlastně hlavně – M# a P#. Mračily se na sebe o 106. Chtěl jsem se bavit s oběma, s M# kvůli tomu, co bylo, a s P# asi kvůli tomu, co se stát teprve mělo. Ale dohromady to teda fakt nešlo. Nemluvily spolu a ten večer nemluvily ani se mnou. To jediný mi to kazilo – ale jinak jsme byli za hvězdy, protože jsme přece hráli na tý velký akci, měli jsme za sebou pořad v rádiu...

Někdy v té době jsem vymyslel, že bysme se mohli pár lidma tak jednou do měsíce sejít a nahradit si to, jak jsme se dřív potkávali denně ve škole. Že by se hrálo, kecalo, něco by se vypilo a snědlo... P#2 udělal pozvánky a začali jsme s pořádáním *sessions*. Bývalo tam dobře, ale postupem času se začali lidi postupně vytrácet a mizet, až jsme nemuseli žádný pozvánky dělat a mohli si hrát pro sebe. Nikdo najednou neměl čas. A tak jsme si teda hráli sami pro sebe. Bylo to pořád o hodně lepší než nehrát vůbec.

Byla zima, bylo zkouškový. Už od začátku druháku jsem vůbec nechodil na přednášky, jen na semináře, protože tam se většinou muselo. Přednášky byly děsně úmorný, a tak jsem se radši všechno učil sám doma z knížek nebo ze zápisků, který mi někdo půjčil. Šlo mi to docela dobře. Dost času jsem taky trávil o samotě, ale byla to samota víceméně tvůrčí. Hodně jsem četl, hodně psal. Hodně telefonoval, protože tehdy ještě lidi měli čas aspoň na ten telefon a dokonce se mnou většinou chtěli i mluvit. Pak už ani to moc ne.

Hodně jsme se vídali s P# a nakonec bylo jasné, že spolu chodíme, i když jsme si to vlastně doslova asi nikdy neřekli. Bylo mi s ní dobře a postupně jsem přišel na to, že když jí dám najevo, že ji mám rád, že se mi nic nestane, protože ona je ten poslední člověk, kdo by pro mě chtěl něco špatného. A tak jsem měl zase holku a i když ty začátky byly všelijaký, i když mě její rodiče zrovna moc nežrali, i když jsem se někdy choval jako úplnej blbec a všechno tím kazil, bylo to moc prima. Věděl jsem, že někde někoho mám, že na mě myslí a já můžu myslet na ní.

Byla zima a v noci padal sníh a ve dne vždycky roztál, protože město ve dne moc hřeje. Těšili jsme se s P# na jaro a na léto, že spolu někam pojedeme. Měli jsme veliký plány, chtěli jsme všechno, co jsme mohli i nemohli chtít a mít. Často jsem přicházel s večerem, když už se P# nemusela učit, a hrál jsem nový písničky, který jsem napsal za den dva, co jsme se neviděli. Vždycky to byla ona, která je slyšela první. Když u toho hraní byl někdo další, tvářila se pořád jako můj trenér, ale zvykl jsem si. Byla to jen malá chyba, to já jsem jich měl na kila.

P# byla krásná, chytrá a uměla být i milá, když chtěla. Chtěla skoro pořád, to jen já to někdy kazil. Někdy mě štvalo, jak je dokonalá. Štvalo mě, že nemůžu najít žádnou velkou chybu, a taky jsem se styděl, protože na mě se všechno hned poznalo. Připadal jsem si před ní často jako blbec, ale ona to

brala s nadhledem a s nějakým skoro profesionálním klidem, bývala někdy taková tvrdá. To jsem tehdy ale ještě nevěděl, že každou hádku obřečela až potom, co jsem vypadl. Jak už jsem říkal, byl jsem blb diagnostikovatelný na první pohled. Teď už to aspoň není poznat hned... Chtěla studovat medicínu, chtěla být doktorka. Teď už doktorkou je.

Já moc nelyžuju. Vlastně vůbec. A ona na Vánoce jezdila s rodiči do Alp nebo někam jinam, třeba do Andorry. Odjela sama do Francie a pak vyrazili společně. Chodil jsem jí hlídat byt – pouštěl jsem si desky, nahrával, psal, hrál... Byla to divná samota, samota v bytě, kterej toho už tolik viděl a slyšel. Vždycky jsem se na ní strašně těšil, ať už byla kdekoli. A pak třeba přijela a pohádali jsme se. Chtěl jsem jí vždycky říct něco hrozně hezkýho, že se mi po ní stýskalo a tak, ale chtěl jsem to říct tak, jak to neřekl a nenapsal nikdo přede mnou. A tak jsem většinou neřekl nic a v duchu zuřil, že nejsem schopnej vymyslet žádnou takovou větu, která by byla prostě a jednoduše veliká. Žil jsem svůj život jako literární dílo, jako text písničky... nebo jsem aspoň chtěl, a to je chyba. Život se má žít jako život. Moje tajná zuřivost pak často explodovala a byla na světě hádka. Ale za chvíli už to bylo zase dobrý. Mívala smutný oči a já jsem se hrozně styděl, jakej jsem blbec.

Někdy v týhle náladě a době, někdy na konci ohavnýho ledna, jsme byli s Pavlem pozvaný, abysme zahájili nějakou folkovou přehlídku, že jako nebudeme soutěžit, ale že zahrajeme na začátku a další den na konci toho matiné. Bylo to v KD Barikádníků, prostě známá scéna. Taky my jsme byli tak trochu známí, měli jsme za sebou pořad v rádiu a taky už skoro 5 let hraní. Utíkalo to. A utíká.

Nevím, proč tam P# nebyla se mnou, asi byla zrovna někde s rodiči, to už si nějak nepamatuju. Jeli jsme tam s Pavlem tramvají a byli plný trémy. Ta smutná promrzlá tramvaj se zapocenýma oknoma byla na tu trému skoro malá. Červená je ostatně barva tramvají i trémy... Představoval jsem si, že to všechno zkazíme, že nám to nepůjde, že nás vypískají a budeme za debily. To bych vztahoval hlavně na sebe, protože to byly moje písničky. Autorský handicap – ostatní „jen“ hrajou... Pavel si to přihasil se suitou svých kámošů a taky s Radkou, která mě okamžitě obdařila jedním ze svých neodolatelných pohledů. Já jsem tam byl nějak sám. Pavel byl jaksi mimo, protože tam měl ty kámoše, a tak jsem se bavil s lidma, který se potloukali kolem kdejaký akce a který byli i tady. Muzikanti, čumilové, holky v batikovanejch hadrech, prostě folkáči. Vlastovi, kterej měl na starosti zvuk, jsem povídal, co budeme chtít (moc toho nebylo) a dal mu kazetu, aby naše vystoupení nahrál. S nějakými lidmi jsem ještě před hraním pil šampus z lahve. Měl jsem ulepený ruce a z kohoutku na špinavým hajzlu tekla jenom studená voda, takže mi navíc byla zima, a to na hraní a trému není zrovna ideální konstelace. Měl jsem chuť se opít, ale neudělal jsem to. Nikdy v životě jsem nehrál opilej. P#, kde jsi byla? Byl jsem opuštěnej jako noční vlak, jako hrdina jedný Pavlový písničky (napsal jich pár a mně se líbilo, jak je zpívá, myslím, že byl – nebo asi pořád je – lepší zpěvák než já).

I tak to šlo, ale hlavně proto, že jsme byli s Pavlem dobře sehraní a znali se dlouho. Jeli jsme písničky podle seznamu, kterej ležel mezi kabelama na zemi. Z publika se dívali pozorně hlavně 2 lidi – Valerie a Viktor. To byli lidi, se kterýma Pavel chtěl hrát, jako já jsem hrál s Martinem. Naše cesty se začínaly rozcházet. Byli jsme na rozcestí, aspoň já to tak viděl. Pavel tyhle myšlenky na rozpad našeho dua buď opravdu neměl, nebo je tajil. Valerie uměla hezky zpívat a byla přesně na den stejně stará jako já. Viktor byl kytarista skupiny Hroozyband, která s námi někdy hrávala ve Trojce, v kulturáku na Žižkově. Tam bývaly dobrý koncerty. Pak to – jak to tak chodí – zrušili. Komerce.

Hádanka

Utekla jsi z knížek
a mluvíš v hádankách
Na krku máš křížek
A v očích zlatý prach
Kdo ví proč se mi zdáš
i když znám tě od vidění
Kam pořád pospícháš
a nejsi k nalezení

Položím ti kytku ke dveřím
Chodím „náhodou“ kolem když ty jdeš ven
Zeptám se co děláš a jak se máš
A touhle písni popřeju ti hezkej den

Na nebe se dívám
Na čáry letadel
Písničku si zpívám
o tom co bych chtěl
Hledám všude tvou tvář
a stokrát už jsem se splet
Kde se schováváš...?
Chci tě potkat právě teď

Zpíval jsem a hrál a viděl oči holek, který možná myslely na to, že by to chtěly zažít. Nedělal jsem si ale iluze, že by to chtěly zažít se mnou. Byl jsem smutnej a jako loďka jsem se houpal na vlnách těch písniček, který jsem si napsal. Hráli jsme skoro samý nový věci, jako bych něco tušil... Jako bych tušil, že by po nás mělo něco zbýt, když už se to celý chýlí ke konci. Poslouchal jsem potlesk a taky sám sebe, jak říkám: „Teď vám zahrajeme...“. Slyšel jsem, jak hraju, jako bych byl někde mimo sebe. Byl jsem tělo bez duše a duše bez těla. Byl jsem duše bez duše. Možná kvůli tomu šampusu. Pavel byl někde daleko, i když seděl na židli snad metr ode mě. Nemohl za to. Já taky ne. Tak to chodí. Kdo za to teda mohl? Pavlovi při předposlední písničce rupla struna na dvanáctce, ale jako správnej profík dohrál na 11, abysme si neubírali vyhrazenej čas výměnou strun. Možná s sebou ani žádnou neměl.

Po koncertě jsme seděli s ostatníma kdesi na chodbě a ještě hráli a pili lahváče a pořád se chodilo ven kouřit a pak nám nějakej chlapík přišel říct, že máme buď jít domů, nebo že tu můžeme

spát, ale že zamkne a nikdo se nedostane dovnitř ani ven. Zůstali jsme, další den byla neděle. Ale někdy v průběhu noci jsem měl pocit, že musím domů nebo aspoň pryč z toho baráku. Pavlovi kámoši odešli už dávno, spolu s našťavanou Radkou. Vztekala se, že Pavel zůstává a bude hrát, místo aby jí doprovodil domů. Mně to bylo jedno. Když jsem začal mít ten pocit, že musím vypadnout, šel Pavel se mnou, protože ty lidi jsem znal spíš já a on by tam zůstal beze mě trochu bezprizorně. A všichni věděli, že jsou to hlavně moje písničky, takže by s nima stejně asi neudělal žádný dojem. Lezli jsme oknem z prvního patra a podávali si kufry s kytarama a byla to docela psina. Venku mrzlo. Jeli jsme domů noční tramvají a byli unavený a spokojený a když odešli Pavlovi kámoši, byli jsme zase sehraná dvojka a rozuměli si beze slov. Jenže takových chviliek bylo čím dál míň.

Další den jsme hráli pro změnu na konci přehlídky. Moc mě to nezajímalo, jak kdo hraje, ten den hrál stejně hlavně nějaký bluegrass a ten mě nikdy nebavil, a tak jsem přišel až chvíli před tím, než jsme měli hrát. Pavel už tam byl. Radka tam nebyla. Vlasta se zas chystal nahrávat. Měl jsem lepší náladu. Hráli jsme líp než předchozí den, už jsem nebyl tak svázaný, což se projevilo i na našem dvojčlenném týmu. Cestou domů jsem vymýšlel, že by se z těch dvou koncertů dala nastříhat nová kazeta. Zavolał jsem z budky P#2, jestli by neudělal obal. Jo, že prej udělá. Pavel byl taky pro. Všechno se zdálo najednou lepší. A tak někde v tramvaji mezi Strašnicema a Smíchovem teoreticky vznikla třetí – a taky poslední – kazeta Orionu. Poslední a nejlepší. The Last & The Best. Měla a má nejlepší zvuk, protože Vlasta byl a je profík. Obal taky vypadal skvěle. Pavel dokonce chvílema vypadal na to, že s tím hraním tak rychle nesečne.

A tak jsme vybírali písničky a tentokrát bez cizí pomoci, jen s vypůjčeným studiovým kazaťákem Pioneer, jsem to pak u P# doma sestříhal a celé se to jmenovalo „Orion – Zhasněte svět“. A pak jsme s P# zhasli a poslouchali.

Zhasněte svět

**Zhasněte svět At nám písně svítí tmou
Zhasněte svět Tam kde cesty nevedou
leží mapa krásných míst
kde se dá i z očí číst
co je láska a co je hřích**

**Polož ruku na mou dlaň
Ty jsi sama a já sám
Začnem znovu – to se dá
Jsem jak rytíř bez hlavy
Svědék vlastní popravý
který nikdy nevzdává**

**Můžeš co chceš Ruce bolí bezmocí
Mrazivá lež Už nám není pomoci
Já to vím a ty to víš
Čas jen těžko podplatíš
Ten se nikdy nevrací**

**Polož ruku na mou dlaň
Ty jsi sama a já sám
Začnem znovu – to se dá
Srdce troubí na poplach
Tma ti houstne na řasách
Tady vítěz prohrává**

**Zhasněte svět Teď ať mluví jenom dech
Zhasněte svět V lidi díra, nikde břeh
Tvoje oči – samá lež
Nech mě být a jdi kam chceš
Dveře zavři Chci být sám...**

Byla to síla. Pavlova foukací harmonika, 2 kytary a zpěv. Když jsme to někde zahráli prvně, lidi seděli a mlčeli. Chvilí jsem se bál (a Pavel asi taky), že už nikdo nikdy nepromluví. A někde vevnitř, v tom svém na pohled zmateným vnitřním systémem jsem věděl, že je to moc dobrá písnička. A to jsem jí napsal tak, jako by mi někdo diktoval. Seděl jsem v kuchyni, koukal ven do tmy a najednou jsem to napsal na 1 zátah. Asi za 10 minut. Hrozně dlouho jsem se styděl to někomu zahrát, ale P# to znala. Ona tehdy znala všechno, co jsem psal.

Pavel se potom brzo na jaře vytasil s dost šíleným nápadem – že budou s Radkou bydlet někde v podnájmu v Solopyskách, což je asi 3 kiláky nad Černošicema. Oba pracovali v Praze, tam v té díře nebyl ani obchod a vlastně vůbec nic. Bylo to tak blbý, že to snad musela vymyslet Radka. Nevím, kolik za to platili, ale bylo to celý uhozený – topit se muselo v kamnech, bylo to někde v podkroví a výhled byl do úplně černého lesa. Ráno museli jet autem (teda tím draze koupeným vrakem) k nádraží, pak do Prahy a večer zase totéž naopak. Komfort jak ve vyhnanství. Na „kolaudaci“, kdy Pavel s Radkou předvedli svůj *byt* všem známým, jsem nestačil zírat. Zapocené okna a vyblitý světlo jediný žárovky, kouřící kamna... Venku lilo jak z konve a parkovat se dalo jen na louce, takže jsem se celou dobu bál, že se mi propadne auto do měkký hlíny a já neodjedu. Blbě se mi dýchalo, musel jsem si párkrát šlehnout z astma-spreje. Všichni se tvářili hrozně nadšeně, jako že nic lepšího v životě neviděli. Měl jsem celou dobu dojem, že se do toho nadšení všichni (možná kromě Radky a Pavla) nutí – nevím, proč to dělali Pavel s Radkou, ale návštěvníci evidentně ze slušnosti. Já ne, byl jsem neslušná návštěva... Opilecký výkřiky typu „Teď to všem ukážeme!“ litaly vzduchem. Já nepil, měl jsem auto – jinak se tam a odtamtud v noci nedalo dostat a spát jsem tam zásadně odmítal. Vůbec nemám rád takový to kolektivní spaní někde na mejdanu – vždycky mám pocit, že se tam udusím. A krom toho nemám rád rána, kdy třeba 10 lidí najednou vstává. Asi jsem měkkej. Brzo jsem jel sám domů a bylo mi jasný, že jestli v týhle díře Pavel zůstane natrvalo, že je s hraním amen, protože já už tam nikdy nepojedu. Nikdy potom jsem tam už nebyl, Pavel pracoval v Praze, tak to šlo. Ale šlo to už dost ztuhá.

Michal dál hrál s Pavlem a zkoušeli ve třech bud' u něj v pokoji, nebo na ubytovně nemocnice Motol, protože na zkoušky začala chodit zdravotní sestra Valerie. Pavel na tom víceméně trval, Michal

zas tak moc po zpěvačce netoužil. Ale přesto pro ni napsal písničku a ta písnička jí sedla do hlasu tak, jako by nikdy nezpívala nic jiného. Jenže zkoušek bylo čím dál méně. Až později se Michal dozvěděl, že jich nebylo méně, ale že ho přestali zvát. S Pavlem se vidali málo až jednou, někdy na jaře, se viděli naposled. Dohráli, zaklapli kufry a Michal odjel. Měl takový podivný pocit. Bylo v tom cosi definitivního, podzimního, i když bylo přece jaro. Valerii pak viděl ještě jednou kdesi na ulici, ale znali se jako kytarista a zpěvačka, kamarádi nikdy nebyli. Možná Radka nechtěla, aby Pavel přestal hrát vůbec, možná chtěla, aby přestal hrát s Michalem. Stalo se a Pavel zmizel. Michal o něm pak slyšel asi za 3 roky, že se konečně dostal na vysokou školu, ale že ji nedokončil a že učí na základní škole, pak že je kdesi v domě dětí a že má byt na Smíchově. Byly to zprávy asi z páté ruky, takže s nimi podle toho zacházel. Někdy mu chyběl ten dvojhlas, který zněl tak dobře. Někdy mu zas nechyběl, to když jim to s Martinem dobře hrálo. Orion, který přežil 5 let společného harcování, pamatoval psaní písniček kdesi nad ránem, který pamatoval dobu, kdy byli ještě skoro malí kluci, zhasl. Dohrál. „Dohrála hudba v nás, bez ovací a bez tleskání...“, jak zpíval AG Flek.

Byl jsem z toho pak takovej špatnej, jako člověk bejvá, když skončí něco, s čím dlouho žil – škola, práce ... nebo kapela. Prostě jakýkoli vztah. Mrzelo mě, že Pavel mě vůbec nechce vidět, i třeba bez hraní. Celou dobu jsem si myslel, že jsme taky kamarádi. Asi jsem se splet. Ale na druhou stranu to mělo i výhodu v tom, že jsme měli s Martinem možnost hrát cokoli a nemusel jsem pořád vymýšlet, kterou písničku budu s kým hrát. Pavel samozřejmě hrát nepřestal, hrál s Viktorem a ještě nějakýma klukama. Někde se mi pak dostala do ruky jejich kazeta a neznělo to špatně. Měli úplně nová a jiná písničky, moje mi nekradli, takže se vlastně zachovali docela slušně. A asi se jim můj výtvoř už nelíbily. Nebo se nelíbily Pavlovi, to stačilo. Nechtěl jsem, aby hráli moje věci, a zároveň mě mrzelo, že mi je nekradou, abych se s nima mohl třeba pohádat nebo porvat. Bylo to, jako bych částečně přestal existovat. Prostě psycho.

S Martinem jsme hráli prakticky pořád, občas se přidal taky jeho brácha. Byly to vlastně – až na ten konec Orionu – docela dobré časy. Nezačínali jsme znova, protože i když jsme nepoužívali jméno Orion, všichni to brali tak, jako že jsem vyměnil spoluhráče. Měli vlastně pravdu. Brali to tak i v rádiu a ten jejich redaktor mi párkrát volal, ať dodáme nějaký nahrávky. Ty jsme ale neměli, připadalo mi lepší napřed odehrát něco před lidma... A pro Martina to určitě byla dobrá motivace, hrál každé den líp a líp, hodně trénoval.

V květnu mu telefonovala Jana, ta, pro kterou napsal Rusalku. Michal byl v sedmém nebi, že mu volá zrovna ona. Ale... Měla divný hlas. Říkala divné věci a musela je Michalovi do telefonu dvakrát zopakovat, než to pochopil. Jirka, spolužák od první třídy, kamarád a někdejší spoluhráč, se oběsil na stromě ve Hvězdě. Nemohl to pochopit. Jana plakala a Michal jen tupě zíral a vši silou mačkal sluchátko. Až později se dozvěděl od Jirkových rodičů cosi o nemoci, psychiatrické léčebně,

útěku a dopisu na rozloučenou... Pohřeb byl jen pro rodinu. Ale Michal by tam stejně nešel, protože by tam třeba byl zas ten samý řečník jako na obou pohřbech, které v dosavadním životě viděl. Každá generace má své první zemřelé. Ten první se v Michalově generaci jmenoval a jmenuje Jiří...

Ticho

(Jiří, ... 24. 5. 1995)

Jak rád bych byl
trochu starší a moudřejší snad
abych pověděl všechno
co jsem ti nestačil říct
Slova někde se lámou
tak odpusť že líp to neumím

Jen o pár let
chci čas vrátit a za školu jít
dát si pivo a párek
ve stánku na nádraží
Zkusit přeházet týden
a víkend – jak dřív – mít v pondělí

Není co říct
Ticho nechám ať naplno zní
Stejně jízdenku zpátky
nikde ti neprodají
Možná proto jsi říkal
že nikdy chlapi nebrečí...

Jestli jsme se mohli považovat za nějakou generaci, pak jsme měli už i první mrtvé. Děsilo mě, jak je to jednoduchý a jak blízko od nás se to stalo. Měli jsme někdy brzo potom třídní sraz a někdo tam vyvěsil Jirkovu fotku, aby prý byl s námi. Přišlo mi to morbidní. Znal jsem ho z těch lidí nejdýl, od svejch 7 let. Dvě třetiny svého života! A i když jsme se po konci gymplu vídali spíš náhodně, tu dobu vymazat nešlo. Několik let jsem s ním seděl v lavici. Hrál jsem s ním. Byli jsme za školou. Na chmelu jsme kdysi řešili, proč nás holky nechtějí. Oba jsme nosili brejle. A najednou... Někde jsem četl, že generace se stává generací až potom, co z ní někdo umře. Měli jsme tedy už právo na to říkat si generace? Asi jo. Spolužáci se nezmohli na nic lepšího, než že se pořádně opili, prej na jeho počest... No, to mu fakt asi hrozně pomohlo. Já jsem mu aspoň napsal písničku. Snad o ní ví.

Každý rok se koná nějaká vzpomínková akce, jde se do hospody a pak k hrobu na Malvazinkách, přijde tam skoro celá bývalá třída a všichni programově truchlí. Tak na to jim kašlu. Já si na něj vzpomenu víckrát než jednou do roka a nedělám si z něj záminku, abych se někde mohl ožrat. Oni to tak totiž dělají – jdou na 5 minut k hrobu a pak na 4 hodiny do hospody u hřbitova. Na Spolužácích si potom připomínají, kdo jak dopadl a jak se za rok zase sejdou. Připadalo by mi to blbý, chodit na takovýhle ubohý akce. Byl by to k mému dávnému kamarádovi a spoluhráčovi sprostěj podraz a ty já se snažím nedělat. Ahoj, Jirko...

Ale jiní lidi žili a já taky. S Martinem to hrálo skvěle. A tak zas byly koncerty v Trojce na Žižkově a taky jiní věci a Martin se postupně tak nějak ochočil. Jeho Magda se tam vždycky objevila taky, chodila tam i P# a třeba taky P#2 s Blankou, občas se objevila i M#... Tak nevím, co by bylo, kdybysme se všichni neznali z gymplu. Asi by se naše životy vyvíjely úplně jinak. Hráli jsme čím dál líp, cítil jsem to. Jen ten dvojhlas už nebyl co dřív, člověk holt nemůže mít všechno. Začali jsme znova s tím hraním po bytech, protože to bylo takový soukromý a všichni včetně nás se cítili nějak výjimečný, že je to jen pro ně. Pokaždý to bylo jinde, bylo hodně lidí a hodně bytů. Často se stalo, že si někdo přímo řekl, aby byl pozván. Nejlepší byly dvě z těch akcí. U P# doma a pak ve vojenský nemocnici v bytě kluka, co měl tátu doktora. Hráli jsme strašně dlouho a bylo to jako dřív, jako na počátku. Vlastně jsme na počátku byli. Martin byl ve stejném ročníku jako P# a M#. Ten rok měli maturovat. Podávali přihlášky na vysoký školy a měli už „dospělý“ starosti. M# s klukama, P# se mnou a s tím, že tady byla sama, Martin někdy sám se sebou a někdy s Magdou. P# si podala přihlášku na medicínu, začala chodit na nějaký přípravný kurzy a taky začala bejt nějaká jiná. Taková až moc zodpovědná.

V zimě byl maturitní ples a tam jsem nemohl chybět. Kvůli všem, který jsem znal, protože vlastně jiný přátele jsem neměl. Vlastně jo – P#2 a Blanku. Ale ti byli na tom plese taky. Bylo to tak, jak to na plesech bývá: maturanti se báli a byli takový slavnostní, absolventi se na to koukali s náskokem svejch několika málo let trochu svrchu. Prostě divadýlko. O tomhle divadýlku jsem nějak mimochodem napsal písničku – napadla mě poprvé ve vaně, když jsem tam tak meditoval nad během času, a už se mě nepustila. Tuhle písničku jsem ale s Martinem ani s nikým jiným nikdy pořádně nehrál. Martinovi připadala moc těžká a navíc se mu asi moc nelíbilo, že on je tam v tom textu „malej“ a já „velkej“, kterej mu to všechno nějak vysvětluje nebo co. I tak si myslím, že to je povedenej kus, dokonce čím je starší, tím se mi zdá lepší. Takový písničky, co mě napadly během několika minut, jsou vždycky nejlepší. Nevím, jak se to na nich pozná, ale pozná se to. Nějak líp držej pohromadě. A tak jsem do Lucerny vyrazil vybaven kromě kvádra a flašky meruňkovice (to je taková hra – kdo toho víc propašuje dovnitř, ten je lepší...) taky písničkou. Někdy mi přišlo všechno nějaký smutný. Vlastně je to písnička hlavně pro M#, protože jsme pár dní před plesem spolu mluvili a ona měla ze všeho, i z plesu, dost velkej strach. Jenže kdo jinej by to měl zvládnout?

Úsměv na přání
(Lucerna 3. 1. 1996)

**Máš velikej den
a na podpatcích usrkáváš kávu
Jak barevnej sen
co přišel se ti zdát
Jsi herec tak hraj
- rozdávej úsměv na přání -
a říkej co každý slyší rád**

Podpisů na kůži, květin a jmen
A i těch vůní mohlo být víc
Hodiny jdou – neptej se kam...
Za svojí rolí ... každý sám

Blýskavý sál
a davy kolem vlní se jak tráva
Tvůj táta se bál
že už valčík neumí
Popletená
proplouváš nocí v lodičkách
a hledáš kdo ti rozumí

Podpisů na kůži, květin a jmen
A i těch vůní mohlo být víc
Zbude tak málo až vodě se dáš:
fotky a lístek, vzpomínky a nic

Nakonec samozřejmě všichni v pohodě odmaturovali se známkami nejhůř do dvojky. Všichni byli a jsou chytrý. Martina přijali na elektrofakultu, P# na medicínu, prostě všichni se někam dostali, jak to tak na gymplu chodí, když to není blbej gympl (a tenhle byl skoro nejlepší) a když to nejsou blbý lidi (s těma se snažím nebavit). Prázdniny uběhly klasicky – P# byla dlouho ve Francii a na chalupě, ale volala mi dokonce i z tý Francie, odněkud od moře, a já si připadal hrozně důležitě, že mi volají z ciziny. Mobily nebyly, takže to byla jediná možná forma komunikace. Slyšel jsem v tom telefonu šumění Atlantiku... Byl jsem zase často sám, ale někam jsem patřil, tak to nebylo tak hrozný.

Ještě před prázdninama, někdy v květnu, jsme byli pozvaní do Ostravy na nějaký festival. Jenže Martin zrovna v tu dobu maturoval, a tak jsem tam musel jet hájit naše barvy sám. Hájit barvy... to je pěkně uhozený. Měli jsme nějaký barvy...? Hrál tam asi 20 účinkujících, pár ze Slovenska. Hrál jsem na aparatuře za stovky tisíc korun a znělo to dobře. Lidí reagovali taky fajnově, ale nikoho jsem tam neznal, takže jsem vedl takový ty tlachy s lidma, který řekli jméno a já ho hned zapomněl. Mluvili jsme o muzice, o cenzuře na Slovensku, kde vládnul Mečiar, o pití, písničkách, prostě o všem, co se nás týkalo. Zpátky jsem si vezl několik věcí – unikátní triko festivalu, dobrej pocit, nahrávku svého vystoupení a taky knížku, z který jsem se učil na zkoušku ze staroslověnštiny. Jenže to mi moc nešlo, pořád jsem koukal z vlaku ven, jak vypadá to hrozný a krásný Ostravsko. Zkoušku jsem udělal. Za dvě.

Říká se, že se změnou prostředí se mění i lidi. Když začala škola, zdálo se mi, že to P# až moc žere. A že taky naprosto nekriticky přijímá i všechny svý spolužáky a spolužačky, jako by se na tý jejich medicíně sešla nějaká elita či co. Vadilo mi to. Cítil jsem se nějak mimo, méněcennej.

Vadilo to proto, že P# měla někdy ne úplně lichotivé poznámky o pedagogické fakultě. Je fakt, že byla a je často přijímána jako taková podřadná a dost lehká vysoká škola, ale jestli to byla někdy pravda, pak určitě ne v době, kdy tam chodil Michal, což ale samozřejmě nebyla a nemohla být jeho

zásluha. Zrovna totiž nově vznikla katedra dějepisu a měla nároky možná větší než ta už zaběhnutá na filosofické fakultě. Nové koště dobře mete. Zafungovala tady Michalova ješitnost – přece by nechodil na nějakou podřadnou školu...! Každý by to tak bral. A tak z tohoto napětí občas vznikl konflikt, ale nehádali se o školách, prostě vyplaval na povrch někde jinde. Myslím, že oba věděli o pravé příčině. Ale nikdy ji neřekli nahlas. Ani potichu.

Medicína je těžká a P# se musela pořád učit. Chtěla se učit. Měl jsem nějak hodně volna, a tak jsem vždycky vybalil starej foťák po dědovi a šel fotit. Nějak to chytlo i P# a když jsem si pořídil v bazaru lepší foťák (na nověj jsem ani zdaleka neměl), koupila si taky zrcadlovku. Bylo to něco novýho. Když jsem jako malej kluk fotil, bylo to černobíle, barevný fotky byly hrozně drahý. Teď to šlo, a tak jsem to zkoušel. Kapitalismus fungoval. A taky se samozřejmě hrálo, bez toho ani ránu. Ani ráno. Ani nic. A P# nemluvila o ničem jiným než o škole, Martin na tom byl stejně. Měli prostě štěstí, že se jim na vejšce líbilo (Petře hodně, Martinovi aspoň občas), mně se tohle štěstí nějak vyhnulo. Mně škola lezla na nervy.

Byl jsem z té změny nějak zmatenej a cejtíl se tak trochu opuštěně. Ostatně tenhle pocit mi vždycky byl vlastní, uměl jsem ho vyvolat pomalu na požádání. Takže nastal čas udělat NĚCO. Něco nahrát. S Martinem to zatím nešlo, měli jsme málo nazkoušeno a zaznamenávat nějaký polovičatosti se mi moc nechtělo, aby se nám někdo nevysmál. S živým hraním je to jiný, tam se zahraje a zapomene, taky se říká, že nic není starší než právě zahranej tón. Začal jsem (po kolikátý už) vybírat písničky a nemilosrdně vyhazovat. Teď bych třeba vybral jinak, ale ty nahrávky jsou vždycky kromě vlastních písniček taky nějakým svědectvím o době, v který vznikly – prostě tehdy jsem takhle vybral. Jmenovalo se to „S. Á. M.“ a když jsem to nedávno slyšel, nepřišlo mi to zlý. Sáhl jsem i po kytarě s nylonovýma strunama. Byla to ten rok jediná věc, co jsem nahrál.

Zato jsem hodně fotil a taky se coural po Praze a koukal nějakýma novýma očima, jako bych v nich měl kamery. Vždycky jsem měl dobrou paměť, ale tím prohlížením a přemýšlením nad každým snímkem jsem si jí nějak vylepšil. Od té doby až doteď nějakou věc vidím a pamatuju si i ty nejmenší detaily. Ne že by se ze mě stal fotograf-filozof, jednoduše jsem měl málo peněz a nemohl jsem vyfotit 10 fotek a 9 z nich zahodit, takže jsem si napřed všechno musel pořádně prohlídnout, než to vyfotím. Všechno je k něčemu dobrý. Vyvolával jsem a vzpomínal, jak se to všechno dělá, kdysi jsem chodil do fotokroužku, a tak jsem si hodně pamatoval. A taky jsem pořád něco vyzvídal na tátovi, ten fotil snad odjakživa.

Ten rok mi taky začala první souvislá praxe. Šel jsem na základku, kam jsem jako malej chodil, a to byla chyba. Všechny ty učitelky si mě pamatovaly a málokterá se udržela nedat mi nějaký ty „moudrý“ rady. Tehdy jsem měl dojem, že nikdy nemůžu jít učit, protože učitelský povolání mi

nějak splývalo s doporučením do blázince. Někdejší nejpodlejší baby byly najednou jako med, jako by se bály, že někomu řeknu, jak se chovaly, jak nám lhaly do očí. Největší komunistky se staly demokratkami a blábolily pořád o liberální výchově, aniž snad věděly, co je to zač. Jenže já si to všechno, co nám vtoukaly do hlavy, všechny ty Leniny, Aurory, Gottwaldy a Artěky, celej ten Sovětskej svaz a další kraviny, pamatoval a taky jsem se tím před nima netajil. Měly děsněj strach, že to řeknu před nějakou třídou a úplně je tím odstřelím. Jenže to bych já neudělal – ony určitě, být na mým místě. Byly z toho na prášky (jenže já taky, bylo to jak setkání se zombie, s oživlýma mrtvolama). Jen několik málo z těch učitelek bylo dobrých, jenže ty byly dobrý vždycky, komunisti nekomunisti. Nechtěl jsem jít učit! Nechtěl jsem být v práci s takovýma lidma! Žáci mi nevadili a docela mi to s nima šlo, aspoň myslím.

Pořád jsem dělal nějaký ty zkoušky, ale už si skoro na žádnou nepamatuju. Ne že bych měl v týhle oblasti špatnou paměť, ale bylo jich hodně. Od třetáku jsem pak už nikdy nedostal nic jinýho než jedničku nebo – asi třikrát – dvojku, to si pamatuju a taky se na to můžu podívat do indexu. Vznikla taková zvláštní situace – profesori si mysleli, že to všechno hrozně žeru. Ale bylo to jinak – já jsem se neučil z paměti, chtěl jsem to chápat, což musela být pro ně docela příjemná změna. Znal jsem holky, který se dokázaly naučit třísetstránkovou knihu prakticky nazpaměť, aniž by rozuměly jejímu obsahu. Navíc se občas někteří učitelé domnívali, že na přednášky nechodím proto, že už to všechno umím. Neuměl jsem nic, ale radši jsem se učil doma, šlo mi to líp a nemusel jsem poslouchat ty stupidní dotazy holek, který šly na pedák proto, že *to přece zvládne každej*. Dost jich taky vyletělo, aspoň že nějaká spravedlnost existuje. Kdyby se ale hodnotila docházka, asi bych byl vyhozenej jako úplně první a možná jedinej.

Michal „objevil“ novou metodu absolvování zkoušek. Pokud něco nemohl pochopit – třeba matematickou teorii valenční syntaxe – a pokud se odmítal učit z paměti, přišel na zkoušku s nějakým problémem a dřív, než dostal otázku, zaútočil na vědeckou kapacitu, respektive na její teorii. Bylo to poměrně drzé. Profesor či profesorka ovšem, potěšeni zájmem o „svou“ disciplínu, mu to začali vysvětlovat. Michal věděl, že proti těmhle lidem nemá šanci, a tak po nějaké době svou „chybu“ uznal, většinou o ní ale věděl od začátku. Zpravidla to končilo tím, že uslyšel: „Vidím, pane kolego, že se o problém skutečně zajímáte... Dejte mi index!“. A bylo to. Někdy mu tu otázku pak přece jen zadali, ale lidé si to mezi sebou řekli, takže na toho „týpka“, který s nimi bude permanentně nesouhlasit, byli předem docela zvědaví. Michal jen využil své pověsti, snad poprvé v životě té její lepší stránky. Ostatně od zkoušky byl vyhozen jen jednou – z literatury pro děti a mládež. Důvodem bylo to, že pochválil knížku „Letadélko Káně“ od Bohumila Říhy a že se přiznal téměř ke zločinu – když byl malý, líbila se mu „Hončíkova cesta“. Paní profesorka, která mimochodem neměla ukončenou vysokou školu (měla jen státní zkoušku z češtiny, z francouzštiny coby druhého oboru se jí to opakovaně nezdařilo...), Michala v rámci boje proti komunismu vyhodila a hystericky řvala, že komunismus

skončil, ať si to laskavě uvědomí. Ale jak může poznat malý kluk, navíc žijící v reálném socialismu, že je nějaká knížka ideologická? Ve své době to vypadalo jako popis reality. Michal prostě mluvil pravdu, opravdu se mu „Honzíkova cesta“ kdysi líbila...

No jo, blbci jsou všude, jejich procento je konstantní. Teď jsem si nedávno vzal tu „Honzíkovu cestu“ znova a přišla mi směšná a Honzík jako naprostej pitomeček, kterej pořád jen žere a má uhozený otázky. Nic ale nezměním na tom, že se mi to v dětství líbilo a nejvíc, když jsem byl nemocnej, měl jsem horečku a máma mi zrovna tuhle knížku četla. Můžu tohle vysvětlit nějaký zakomplexovaný nedostudovaný chudince? A má to cenu? Já pravdu přece znám! Knížka nebo spíš její hodnota se přece může hodnotit nejen z hlediska literární kvality, ale taky z hlediska kontextu, souvislostí, který k ní patří. A k „Honzíkově cestě“ prostě patří moje hodná máma, která mi z ní často četla, tak jak by se mi mohla nelíbit?!

Taky jsme měli ve škole předmět, kde nás učili pouštět video nebo cédéčko, to už jsem vlastně říkal. A některý ty holky to žraly a normálně si psaly zápisky. Bylo to jako nějaký surrealistický dílo, jako Svěrák ve filmu o „Básnících“, kde jsou přednášky o tom, jak si rovnat věci na stole... Ti, kdo tenhle předmět vymysleli (jmenovalo se to Didaktická technologie), věděli, že by tam skoro nikdo nechodil, udělali z něj povinněj seminář, a to ještě v pondělí od 6 do tří čtvrtě na 8 večer. Hnus. Jednou jsem tam seděl a hrozně se těšil domů, protože jsem měl nový CD bratrů Nedvěďů a protože jsem tam musel trčet a poslouchat kecy o tom, že na folii k meotaru musí bejt mezery mezi písmenkama 1 milimetr a kdo to bude mít jinak, nedostane zápočet. Normální teror. A meotar jsem nikdy ve škole ani jinde nepoužil, vlastně zpětněj projektor, kdo řek meotar, toho taky vyhodili.

Abych se z takovejch volovin nezcvoknul, psal jsem. Psal jsem o tom, jak píšu.

Hic sunt leones

**Usnula ve strunách
dříve než dostala jméno
Písnička ztracená
až na dně pod paměti
Chci jí mít
A nikdo neví kudy k ní**

**Na mapách
ještě spousta bílých míst
Není cesta zpátky
A není ani tam**

**Pět kroků ke dveřím
a stejných pět zase zpátky
Dej bůh ať uvěřím
že jsem k ní zas o krok blíž
Jeden tón
a zas a znovu začínám**

**Už jsem jí zaplatil
nejednou bolavou ztrátou
tvářemi na fotkách
které už nevidím
Musím jít
A nikdo neví kudy k ní**